

Bergen, den 6de Juni, 1865.

ALEX. FRISVOLDSON

Høye Edvard!

Du bliver vel forundret ved at se min
 Haandskrift, men Nød bryder alle Løve,
 Du skal have Penge, siger Fader; han kan
 ikke skrive, althaa naar jeg passerer mig alts.
 Jeg forekommer mig ubye vigtig; Fortællinger er
 Nøjet jeg ellers ikke fortæller og Nøjet jeg følgelig
 ikke kunde befætte mig med, men naar jeg skal
 hil et talk om Vealer og Pengeager, kan jeg jo
 intet Vælg. Altsaa, indlagt sender Dig en Parcel
 100 Njordskarnn paa 200, to Hundrede Spd.; at
 vil nye Hundrede norske Daller; med disse haaber
 Du at komme meget langt; ja, det tidde kommer
 ha mig selv, det kan jeg ikke faaet Ordre at sigle.
 Du undrer Dig formentlig over, hvorfor Fader
 ikke ska skrive? Desværre, han er syg, haat
 varet meget daarlig, men idag, den 6de Dag, 6^{de}
 kommens Quis, er han udenfor at fare. Gud
 ske Lov at jeg ikke behøvede at skrive ogsaa,
 pa var der endnu Haavn mellem Haat og Frygt,
 men vi har Natten varet god og Laggerne vare
 vel fornøiede imorges. Fader har i langre Tid
 skranket men. først forrige Mandag tog det en
 rse alvorlig Vending. Du undrer vist den Nat,
 da han blev saa syg paa Landaa medens Du var

Min hoi Edvard, jeg sad i Njordskarnn, at Pælden af skrive, men det kan
 behøver mig om at se Edvard den vider om tab og at, hvor i sig selv er i Njordskarnn
 vilst og altsaa paa. det. Gudsforst i Njordskarnn, naar den med tagen dit hjerte

Hjemme. Imidlertid saaledes begynde det gaae
denne Gang, og kom saa pludseligt, at Ingen
var i Byen med ham; heldigvis sad Barotens
Veninde og hun i saadan glimk Lyggesygter,
han raagede gaae videre Nat, da Moder sin
er saa trost, at him trænge til ordentlig Natte
so. Det har været en meget bedrøvelig Tid, da
det har gaaet sig op og ned, at der har været Grund
til at frygte det værste, især forisloy Heiberg
selv at tage en Løge til, og saaledes har Lehmann
gaaet været hos Fader. Det er nok Lungebetændelse
de, og der maa iagttages den aller største Grad
af Forsigtighed; det er forbudt ham at tale, og ik-
ke baaler han at der talles hos ham. Det kan
være at det er dobbelt vanskeligt i denne ind-
viklede Hemsmecke, hvor her uophørlig kommer
Folk og Deene, og han aldeles ikke maa befatte
sig det Mindste med Forretninger. Skakkels Moder,
det gaar ud over hende, him løber op og ned for at
forhindre at Fader skal høre Folk komme og
for at tale med dem og endue, hvad him formaar.
Vi har tænkt stærkt paa at telegraphere til
Ede sønn og farværende, fordi vi frygtede, at Fader
ikke kunde værste det, og han gjerne vilde de
so saaledes, men vi er det gædt at vi ikke forra-
skede so; det havde blot været unødvendig Forstærk

Kærlig og Adgæft. Fader har selv bankt at det ligesom
gæst kunde blive Ditt søn; Liv og har bankt paa det
meget vel; dog siger han, at han gjerne endnu vil
leve længer iblandt os. Han har været saa kjærlig,
bankt paa os Alle, paalagt mig at hilse Dig og de
andre Fræverende saa meget fra ham; paa søn
me Tid som det naturligen har været saa ubegre-
nset at banker paa at skilte mig fra ham, har
det alligevel været aldeles opløffende og stykket
de; han er selv saa aldeles hengiven; Gud villic
og vi saa vist, at det gjerne os Alle beder, saaledes
som Han hilser det, at vi derved blive befriede
fra det Bitter i Sengen, det Adskættende, som jeg altid
fortinder ved Tanken om Diden og et Dødelic, hvor
jeg maatte falde bort, naar den Lyge selv er saa hen-
giver, som Fader, jeg synes det er saa beroligende for
de Nærmeste, naar den Lyge selv taler om Ditt
og Skilsmisse, som Staget, der kan være meget vær,
det er jo naturligt, at vi flygte og lige naturligt, at en
saa dan Tanke opstaaer hos den Lyge, men det er saa
almindelig at den aldrig taler om Diden, det er lige
som Alle er enige om at gjerne Tanken derom saa
vist mulig, ligesom det skulde kunne forlange Li-
vet. Fader har balt meget om John og Dig, og af tid til
det paa Hovedet, og angik sig lidt om hvorledes det
skulde gaa Bedt, naar I ikke længer havde ham,
men ogsaa i saa Henseende var han nyentunde
beroliget; han var glad over, at det var kommet til
en Afgjælselse med John, det glæder ham, at Handels her

et skal vestrive sin Væstomhed under en af hans
Tinner. For Dig er han nok mere angøbelig, især vi
effter Fødselsdøden, men vi opvænne ham, hvad vi
formaa, og jeg siger mig, hvad der gaae er min Overbe-
visning, at det Skridt netop bliver en siniffeder
for Dig, og at Du sandogty mig vil arbejde med for
dobbelt Lygt da Du kan set Dig selv et Maal.
Lil Vorhem blot give Dig Helbred, haaber jeg vist, at
det vil klare sig for Dig; det kan vel gaae lang,
somt i Begyndelsen, men det gaer nok. Gemst by-
der sig nok en Bane, gaer det end langsomt med
Ansigtsdelene; den kommer nok engang, det tror
jeg sikkert. Og saa skulde jeg vel gratulere Dig; ja,
det gjer jeg af indersk Hjerte. Gud give Dig al den
Velsignelse af dette Skridt, som det kan bringe med
sig, jeg agter ikke Du har handlet fornuftigt, men
fornuften er ikke vor eneste Leder, men maae Du
forberede Dig paa Kamp, uden den vindes ingen Seer,
sed Du nok, og med Tjærlichhedens Vaaben lader sig gaae
Kamp og vinde. Du maae ogsaa hilse Nina fra mig,
jeg skal holde meget af hende, agtet jeg ikke nu,
her at se hende, det Lyokkeaar, hvori Du fremstiller
hende. Du maae vise hende, at naar Fader bliver frisk gjer
vil vi gjerne se hende her, men et give Consent vil jeg
for min Part aldeles forsaade hende, naar Gjemmed
er at gaae nogen Indtagt; siger ikke Du ogsaa det? I
Sommer venter her deuden. Helse Minstare, saad som
Sitaloke som Andre. - Fader er bedre end han har sandt
han har idag spist lidt, Feberen er mindre, og han har sovet
solly af og til, jeg er saa glad! Lev vel, Tjær Broder.
Lange Hilsener fra Fader, Moder og ^{Elizbeth} Dine hellige
sterke Benedicte.

Agter om han faaet kan sig vider vilje; har de en far til Begyndelse fra sig af paa hende
korte; og saa hende i Begyndelse sig i den Afsigt at gaae til den 29.

vidt vi gaae paa 30. Tinner 57: 1800 om